

SARAH MORGAN

Raamatuklubi hotell

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
The Book Club Hotel
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või neid on kasutatud kirjanduslikult. Iga sarnasus tegelike elus või surnud inimeste, paikade, äride, ettevõtete või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aile Meedo
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06442624
ISBN 978-9916-31-398-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Suurepärasele sõpradele Margaretile ja Alanile

ÜKS

Hattie

„Vahtrasuhkru hotell, kuidas saan teile abiks olla?“ vastas Hattie telefonile, naeratus näol, sest ta oli avastanud, et on võimatu kólada nii, nagu ta oleks elule alla jäänud, turtsakas või peaaegu pisarais, kui ta naeratab, ja hetkel oli ta nimelt seda kõike.

„Olen aastaid plaaninud talvist reisi Vermonti ja nüüd jäid mulle sotsiaalmeedias silma teie hotelli pildid,“ ahhetas üks naine, „ja see tundub nii hubane ja kutsuv. Just sedasorti koht, kus ei ole võimalik teha muud kui lõõgastuda.“

See on illusioon, mõtles Hattie. Siin ei ole mingit lõõgastumist silmapiiril; vähemalt tema jaoks mitte. Ta pea tuikas ja silmad kipitasid pärast järjekordset magamata ööd. Majapidamise vanem ähvardas töölt lahkuda ja peakokk oli kahel öhtul järjest hiljaks jäänud ning Hattie oli mures, et tänane võib osutuda kolmandaks, mis oleks katastroof, sest lauad olid viimse kohani brooneeritud. Peakokk Tucker oli teeninud nende restoranile selle kaua igatsetud täрни ja tema valmistatud pardi-*confit* oli tuntud kui öhtustajate ekstaatiliste ohete objekt, aga tuli ette päevi, mil Hattie oleks vahetanud nende täрни mõne rahumeelsema koka vastu. Tucker oli niivõrd koleeriline, et Hattie imestas vahel, et peakokk üldse vaevus grilli sisse lülitama. Mees oleks võinud pardi peale karjuda ja see oleks ta viha leekides läbinisti pehmeks haudunud. Tucker ei näidanud Hattie vastu austust üles ja kasutas teda ära. Naine teadis seda ja talle oli samuti teada, et tõenäoliselt peaks ta Tuckeri töölepingu üles ütlema, aga Brent oli koka valinud ja tema vallandamine oleks veel ühe

minevikuga siduva niidi läbi lõiganud. Samuti kurnas konflikt naise ära ja hetkel ei olnud tal piisavalt energiat, et sellega tegeleda. Lihtsam oli Tuckerit maha rahustada.

„Mul on hea meel, et see teile muljet avaldas,“ ütles ta teisel pool telefoni otsas olevale naisele. „Kas saan teile midagi broneerida?“

„Ma loodan küll, aga toa osas oleks mul väga konkreetne eelistus. Kas võin teile kirjeldada, mida mul vaja on?“

„Muidugi.“ Valmistudes kuulma pikka ja võimatut soovide nimekirja, võitles Hattie tahtmisega oma laup vastu lauda lüüa. Selle asemel haaras ta märkmeploki ja pastaka, mis oli alati käeulatuses. „Kuulan teid.“

Kui kehvasti siin võis minna? Nädala eest oli üks naine tahtnud teada, kas ta võib võtta kaasa oma lemmikloomast roti – vastus oli olnud: „Ei!“ – ja üks mees veel nädal varem oli nõudnud, et Hattie timmiks tema magamistoa akna all voolava jõe mühinat vaiksemaks, sest see hoidis meest ärkvel.

Hattie puges lausa nahast välja, et külastajate soove täita, aga kusagil tuleb piir ette.

„Sooviksin tuba, millel oleks mäevaade,“ sõnas naine. „Ja päris tule tegemise võimalus oleks kena.“

„Kõigis meie tubades on kasutatav kamin olemas,“ lausub Hattie, „ja maja tagaküljel olevatest tubadest avanevad suurepärased mägede vaated. Maja esiküljel olevate tubade aknad on jõe poole.“

Hattie rahunes veidi. Siiani oli läinud küllaltki normaalselt.

„Mina võtaksin mäed. Ka on voodiriided mulle väga olulised. Lõppude lõpuks veedame kolmandiku oma elust magades, mistõttu see on tähtis, kas teile ei tundu nii?“

Hattie tundis kadedusesööstu. Tema ise küll kolmandikku oma elust magades ei veetnud. Väikselapse emana, hotelli omanikuna ja oma abikaasat leinates sai ta vaevu sõba silmale. Ta unistas unest, aga tegi seda kahjuks enamasti ärkvel olles.

„Voodiriided on olulised.“ Hattie ütles seda, mida temalt oodati – just nii oli ta toiminud alates hetkest, mil politsei oli tema uksele koputanud ja öelnud, et tema armastatud mees Brent oli hetkega ebatõenäolises õnnetuses surma saanud. Telliskivi oli kukkunud alla hoone küljest, millest mees panka minnes mööda jalutas, ja oli tabanud Brenti pähe.

Kohutav oli meenutada, et naise esialgne reaktsioon oli olnud naerupahvak – ta oli olnud veendunud, et tegemist on naljaga, sest tavalised inimesed

ei saa surma seetõttu, et neile mingi suvaline tellis maja küljest kaela kukub, või mis? –, aga siis oli ta adunud, et politseinikud ei naernud, ja võis arvata, et mitte seetõttu, et neil naljasoon puudus.

Hattie oli küsinud, kas nad olid *kindlad*, et Brent on surnud, ja seejärel tundis, et peab nende öeldu niimoodi küsimuse alla seadmise pärast vabandama, sest muidugi olid nad selles kindlad. Kui sageli lausus politsei pärast *meil on kahju teile teatada... hoopis ups, tegime vea?*

Pärast seda, kui nad olid halvad uudised üle korranud, tänas Hattie viisakalt. Seejärel tegi ta neile tassikese teed, sest ta oli a) poolenisti inglane ja b) täiesti šokis.

Kui politseinikud olid oma tee ära joonud ja söönud kaks tema tehtud kaneeliküpsist, juhatas Hattie nad välja, nagu oleksid nad olnud armsad külalised, kes olid austanud teda oma külaskäiguga, mitte aga inimesed, kes olid ta maailma lühikese vestluse käigus kildudeks purustanud.

Naine oli vahtunud pärast nende lahkumist tervelt viie minuti vältel ust, püüdes infot teatavaks võtta. Mõne minutiga oli tema maailm täiesti muutunud; tulevik, mida ta oli koos Brentiga planeerinud, oli varastatud; tema lootused olid purunenud.

Ehkki nüüd oli kaks aastat möödunud, tuli siiski veel ette päevi, kui see kõik tundus ebareaalne. Päevi, mil ta siiski veel lootis, et Brent astub ta uksest oma vetruva kõnnakuga sisse, ise elevel, sest tal oli tulnud mõni talle omastest suurepärasest ideedest, mille naisega jagamist ta ei suutnud ära oodata.

Ma arvan, et peaksime abielluma...

Ma arvan, et peaksime pere looma...

Ma arvan, et peaksime ostma selle ajaloolise hotelli, mida oma Vermonti-reisil nägime...

Nad olid saanud tuttavaks Inglismaal oma viimasel ülikooliaastal ja Hattiet oli Brenti entusiasm algusest peale täiesti kaasa haaranud. Pärast lõpetamist olid nad mõlemad võtnud vastu töö Londonis, aga siis oli juhtunud kaks asja. Brenti vanaema oli surnud, jättes mehele suure summa raha, ja nad olid läinud reisile Vermonti. Nad olid sellesse kohta armunud ja siin ta nüüd oli, kahekümne kaheksa aastane lesk, kes kasvatab üksi viieaastast last ja juhib ajaloolist hotelli. Üksi. Alates Brenti kaotamisest oli ta püüdnud kõike käigus hoida, nagu mees oleks soovinud, aga see ei olnud lihtne. Naine muretses, et ta ei saa üksi hakkama. Ta muretses, et hotell libiseb käest. Kõige rohkem oli ta mures sellepärast, et temast ei piisa nende tütrele. Nüüd, kus

Brent oli läinud, pidi naine kahe eest väljas olema – kuidas suutnuks ta olla kahe eest, kui ta ei tundnud suuremal osal päevadest end isegi mitte ühe tervikuna?

Hattiele jõudis kohale, et sellal, kui tema oli hetkeks vajunud nõretavasse enesehaletsusse, oli naine telefoni teises otsas ikka edasi rääkinud.

„Vabandage, kas saaksite korrata?“

„Sooviksin, et voodilinal oleksid linased, sest mind vaevab ülekütmine.“

„Meil ongi linased voodilinal, mistõttu see ei ole probleem.“

„Ja roosad.“

„Kuidas palun?“

„Soovin, et voodilinal oleksid roosad. Leian, et magan siis paremini. Valge on liiga kiiskav ja luitunud toonid mõjuvad mulle masendavalt.“

Roosa.

„Kirjutan selle üles.“ Hattie haaras märkmeploki ja kritseldas *Appi*, millele järgnes neli hüüumärki. Ta oleks võinud kirjutada midagi ebaviisakamat, aga ta tütar oli lugemises märkimisväärselt tubli ja oli pühendunud selle oskuse demonstreerimisele kus iganes ja millal iganes, mistõttu Hattie oli õppinud olema tähelepanelik selle osas, mida ta kirja pani ja vedelema jättis. „Kas teil on ka mingi kindel kuupäev välja mõeldud?“

„Jõulud. See on parim aeg, kas pole?“

Mitte minu jaoks, mõtles Hattie tubade broneeringuid kontrollides. Esiimesed jõulud pärast Brenti surma olid olnud kohutavad ja eelmine aasta polnud palju etem olnud. Hattie oleks soovinud redutada tekihunniku all, kuni kõik on möödas, aga selle asemel oodati temalt, et ta tooks teiste inimeste ellu pühaderõõmu. Ja nüüd oli jälle käes novembri lõpp ning jõulud vaid mõne nädala kaugusel.

Siiski, kui ta rohkem personali ei kaota, leiab ta kahtlemata viisi, kuidas hakkama saada. Ta on kaks korda toime tulnud ja tuleb edaspidigi.

„Teil on vedanud. Meil on veel paar tuba vabad, sealhulgas üks kahene tuba mägede vaatega. Kas soovite, et selle teile broneerin?“

„Kas see on nurgatuba? Mulle meeldib, kui aknaid on rohkem kui üks.“

„See ei ole nurgatuba ja selles konkreetses toas on ainult üks aken, aga sealt avanevad suurepärased vaated ning selle ees on ka katuse alla jääv rõdu.“

„Kas kuidagi ei oleks võimalik ka teist akent saada?“

„Kahjuks mitte.“ Mida ta pidanuks tegema? Lööma seina sisse augu? „Aga võin saata teile toast video, enne kui oma otsuse langetate, kui sellest oleks abi.“

Selleks ajaks, kui Hattie oli võtnud naise e-posti aadressi, pannud toa 24 tunniks ootele ja vastanud tema ülejäänud küsimustele, oli möödunud pool tundi.

Kui see naine lõpuks kõne lõpetas, siis Hattie ohkas. Jõuludest töötab tulla hullumaja. Ta tegi broneeringu juurde märkuse. *Roosa voodipesu. Linane.*

Kuidas Brent sellega toime tuleks? See oli küsimus, mida Hattie esitas endale miljon korda päevas, ja ta andis endale loa heita pilgu ühele kahest fotost, mida ta kirjutuslaual hoidis. See pilt oli Brentist, kes nende tütart kõrgele õhku viskas. Nad mõlemad naersid. Mõnikord – oli ta avastanud – aitab parimate aegade meenutamine halvimatest läbi tulla.

Hattie oli internetist roosat linast voodipesu otsima hakkamas, kui keegi liialdatud kombel kõhatas.

Hattie vaatas üles ning leidis majapidamise vanema Stephanie teda kurja-kuulutavalt põrnitsemas.

Stephanie oli veel üks inimene, kelle oli palganud Brent. Peeaegu kogu personal oli olnud Brenti valik. Enne seda, kui Brent oli Stephanie tööle võtnud, oli naine olnud majapidamise vanem ühes tunnustatud hotellis Bostonis. Naise *haridus- ja teenistuskäik on veatu*, oli Brent öelnud pärast temaga tehtud intervjuud, ning ta on *metsikult organiseeritud ja võimekas*.

Hattie oli *metsikut* puudutava osaga nõus olnud. Ta oli välja toonud, et Stephanie käitumine oli olnud ebaviisaka piirimail ning et teda võib olla keeruline hallata, aga Brent oli jätnud Hattie murekohad tähelepanuta ning kinnitanud, et just tema ise haldab personali, mistõttu see ei saa olema naise probleem. Ehkki nüüd Hattie just nimelt haldaski personali ja see oli tema probleem. Kõigest oli saanud tema probleem.

„Kas sul on kurk valus, Stephanie?“ Hattie teadis, et ta ei oleks pidanud seda ütleva, aga teda mõjutas selle naise pidev negatiivne suhtumine. Stephaniega hakkamasaamine tõmbas energias tühjaks. Stephanie oli Brentist lugu pidanud – oli tulnud ette hetki, mil Hattie oli juurelnud, kas selle naise tunnetes võis olla midagi lugupidamisest enam – ning oli olnud vastuvõtlik mehe lõputule entusiasmile kõige suhtes, ent Hattie leebem loomus ilmselgelt vaid ärritas teda.